

Шукачки вошей

Артюр Рембо

Коли хлоп'ячий лоб, ярих болячок повен,
Благає білий рій незрозумілих снів,
При ліжку дві сестри трапляються казкові,
Ув аргентинських нігтях їх пальці чарівні.

Всадовлюють хлоп'я перед вікном, що навстіж,
В блакитному повітрі квіток ясна купіль,
У скирті голови, де роси встигли впасти,
Гуляють їхні пальці, тонкі, страшні, сліпі.

І чутний йому спів їх дихань несміливих, –
Тягучі в них меди троянд і буйних трав, –
Перериває свист, глитнути треба слину
Чи поцілунок з губ у паузі між справ.

І чорних вій биття серед мовчання чути,
Тендітних пальців дрож і струму скирта вщертъ,
Коли крізь сіру млість з-під нігтиків із хрустом
Негайно настає маленьких вошей смерть.

І лінощі хмільні здіймаються в хлоп'яти,
Чи марення, чи подих гармоніки немов,
Із млявістю того, що пестощами звати,
Бажання заридати приходить знов і знов.

Переклад В. Бойка